

Pamatdoktrīnas

Pamatdoktrīnas ir jāizceļ gan semināra, gan institūta stundās. Skolotājiem ir jāpalīdz studentiem noteikt šīs evaņģēlija doktrīnas, saprast tās, ticēt tām un paskaidrot, un pielietot tās. Tas palīdzēs stiprināt studentu liecības, un viņi sāks augstāk vērtēt Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. Šo doktrīnu studēšana studentiem arī palīdzēs būt labāk sagatavotiem mācīt šīs svarīgās patiesības citiem.

Reliģijas semināros un institūtos atlasītās 100 prasmīgi pārzināmās rakstvietas tika izvēlētas, lai palīdzētu studentiem labāk saprast pamatdoktrīnas. Lielākā daļa tālāk doto Svēto Rakstu norāžu attiecas uz prasmīgi pārzināmajām rakstvietām. Tās ir iekļautas, lai parādītu, kā tās attiecas uz pamatdoktrīnām.

SEMINARIES AND
INSTITUTES OF RELIGION

THE CHURCH OF
JESUS CHRIST
OF LATTER-DAY SAINTS

1. Dievība

Dievībā ir trīs atsevišķas personas: Dievs, Mūžīgais Tēvs; Viņa Dēls, Jēzus Kristus; un Svētais Gars (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:15–20). Tēvam un Dēlam ir taustāmi ķermeņi no miesas un kauliem, un Svētais Gars ir garīga būtne (skat. M&D 130:22–23). Viņi ir vienoti nolūkā un doktrīnā. Viņi ir pilnīgi vienoti Debesu Tēva dievišķās glābšanas ieceres īstenošanā.

Dievs Tēvs

Dievs Tēvs ir augstākais Visuma Valdnieks. Viņš ir mūsu garu Tēvs (skat. Ebrejiem 12:9). Viņš ir pilnīgs, visvarens un viszinošs. Viņš ir arī pilnīgas žēlastības, laipnības un žēlsirdības Dievs.

Jēzus Kristus

Jēzus Kristus ir Tēva pirmdzimtais Dēls garā un Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Viņš ir Vecās Derības Jehova un Jaunās Derības Mesija.

Jēzus Kristus dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi un paveica pilnīgu Izpirkšanu par visas cilvēces grēkiem (skat. Almas 7:11–13). Viņa dzīve ir pilnīgs paraugs tam, kā visai cilvēcei vajadzētu dzīvot (skat. Jāņa 14:6; 3. Nefija 12:48). Viņš bija pirmais cilvēks uz šīs Zemes, kas augšāmcēlās (skat.

1. korintiešiem 15:20–22). Viņš nāks atkal spēkā un slavā un valdīs uz Zemes Tūkstošgades laikā.

Visas lūgšanas, svētības un priesterības priekšraksti ir jāveic Jēzus Kristus Vārdā (skat. 3. Nefija 18:15, 20–21).

Saisītās norādes: Helamana 5:12; M&D 19:23; M&D 76:22–24

Svētais Gars

Svētais Gars ir Dievības trešais loceklis. Tas ir gars, un Tam nav ķermeņa no miesas un kauliem. Tas tiek bieži saukts par Garu, Dieva Garu, Tā Kunga Garu un Mierinātāju.

Svētais Gars liecina par Tēvu un Dēlu, atklāj patiesību par visu un iesvēta tos, kuri nožēlo grēkus un top kristīti (skat. Moronija 10:4–5).

Saisītās norādes: Galatiešiem 5:22–23; M&D 8:2–3

2. Glābšanas iecere

Pirmsmirstīgajā esamībā Debesu Tēvs stādīja priekšā ieceri, pēc kuras mēs varētu kļūt līdzīgi Viņam un iegūt

nemirstību un mūžīgo dzīvi (skat. Mozus 1:39). Svētie Raksti atsaucas uz šo ieceri kā uz glābšanas ieceri, diženo laimes ieceri, pestīšanas ieceri un žēlastības ieceri.

Glābšanas iecere ietver sevi Radīšanu, Krišanu, Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu un visus evaņģēlija likumus, priekšrakstus un doktrīnas. Debesu Tēva iecerē būtiska arī ir izvēles brīvība, spēja izvēlēties un pašiem rīkoties (skat. 2. Nefija 2:27). Pateicoties šai iecerai, mēs varam kļūt pilnīgi caur Izpirkšanu, saņemt prieka pilnību un mūžīgi dzīvot Dieva klātbūtnē (skat. 3. Nefija 12:28). Mūs ģimenes attiecības var saglabāties cauri mūžībām.

Saisītās norādes: Jāņa 17:3; M&D 58:27

Pirmsmirstīgā dzīve

Pirms mēs nācām šajā pasaulē, mēs dzīvojām kopā ar savu Debesu Tēvu kā Viņa gara bērni (skat. Ābrahāma 3:22–23). Šajā pirmsmirstīgajā esamībā mēs piedalījāmies sapulcē kopā ar citiem Debesu Tēva gara bērniem. Šajā padomē Debesu Tēvs stādīja priekšā Savu ieceri un pirmsmirstīgais Jēzus Kristus noslēdza derību — būt par Glābēju.

Mēs izmantojām savu rīcības brīvību, lai sekotu Debesu Tēva iecerai. Mēs sagatavojāmies nākt uz Zemes, kur varētu turpināt pilnveidoties.

Tiem, kas sekoja Debesu Tēvam un Jēzum Kristum, tika atļauts nākt uz Zemes un izdzīvot mirstīgo dzīvi, un pilnveidoties virzībā uz mūžīgo dzīvi. Lucifers, vēl viens Dieva gara dēls, sacēlās pret šo ieceri. Viņš kļuva par Sātanu, un viņš un viņa sekotāji tika padzīti no debesīm, un viņiem tika liegta privilēģija saņemt fizisku ķermeņi un izdzīvot mirstīgo dzīvi.

Saisītā norāde: Jeremijas 1:4–5

Radīšana

Tēva vadībā Jēzus Kristus radīja debesis un Zemi. Zeme netika radīta no nekā; tā tika organizēta no eksistējošas matērijas. Jēzus Kristus ir radījis pasaules bez gala (skat. M&D 76:22–24).

Zemes radīšana bija nepieciešama Dieva iecerē. Tā nodrošināja vietu, kur mēs varētu iegūt fizisku ķermeņi, tikt pārbaudīti un attīstīt dievišķas īpašības.

Mums ir jālieto Zemes resursi ar gudrību, saprātīgumu un pateicību (skat. M&D 78:19).

Ādams bija pirmais uz Zemes radītais cilvēks. Dievs radīja Ādamu un Ievu pēc Sava tēla. Visi cilvēki — vīrieši un sievietes — ir radīti pēc Dieva tēla (skat. 1. Mozus 1:26–27).

Krišana

Ēdenes dārzā Dievs pavēlēja Ādamam un Ievai neēst augli no laba un ļauna atziņas koka; tā sekas būtu garīga un fiziska nāve. Garīgā nāve ir atšķirtība no Dieva. Fiziskā nāve ir gara atdalīšana no mirstīgā ķermeņa. Tāpēc ka Ādams un Ieva pārkāpa Dieva pavēli, viņi tika padzīti no Viņa klātbūtnes un kļuva mirstīgi. Ādama un Ievas pārkāpums un izrietošās pārmaiņas, ko viņi piedzīvoja, tostarp garīgā un fiziskā nāve, tiek sauktas par Krišanu.

Krišanas dēļ Ādams un Ieva un viņu pēcnācēji varēja pieredzēt prieku un bēdas, zināt labu un ļaunu un dzemdināt bērnus (skat. 2. Nefija 2:25). Kā Ādama un Ievas pēcnācēji, mēs mirstīgajā dzīvē pārmantojam kritušo stāvokli. Mēs esam atšķirti no Tā Kunga klātbūtnes un pakļauti fiziskai nāvei. Mēs arī tiekam pārbaudīti, saskaroties ar dzīves grūtībām un pretinieka kārdinājumiem. (Skat. Mosijas 3:19.)

Krišana ir neatņemama daļa no Debesu Tēva glābšanas ieceres. Tai ir divējāds virziens — lejup, bet tomēr uz priekšu. Papildus tam, ka tā ienesa pasaulē fizisko un garīgo nāvi, tā deva mums iespēju piedzimt uz Zemes un mācīties, un pilnveidoties.

Mirstīgā dzīve

Mirstīgā dzīve ir mācīšanās laiks, kad mēs varam sagatavoties mūžīgajai dzīvei un pierādīt, ka lietosim savu rīcības brīvību, lai darītu visu, ko Tas Kungs ir pavēlējis. Šīs mirstīgās dzīves laikā mums ir jāmil citi cilvēki un jākalpo viņiem (skat. Mosijas 2:17; Moronija 7:45, 47–48).

Mirstībā mūsu gari ir apvienoti ar mūsu fiziskajiem ķermeņiem, dodot mums iespēju augt un attīstīties tā, kā tas nebija iespējams pirmsmirstīgajā dzīvē. Mūsu ķermeņi ir nozīmīga glābšanas ieceres daļa, un pret tiem būtu jāizturas ar cieņu kā pret dāvanu no mūsu Debesu Tēva (skat. 1. korintiešiem 6:19–20).

Saisītās norādes: Jozuas 24:15; Mateja 22:36–39; 2. Nefija 28:7–9; Almas 41:10; M&D 58:27

Dzīve pēc nāves

Kad mēs nomirstam, mūsu gari nokļūst garu pasaulē un gaida Augšāmcelšanos. Taisnīgo cilvēku gari tiek uzņemti laimes stāvoklī, ko sauc par paradīzi. Daudzu taisnīgo cilvēku gari sludinās evaņģēliju gariem garu cietumā.

Garū cietums ir pagaidu vieta pēcmirstīgajā pasaulē tiem, kuri nomirst bez zināšanām par patiesību, un tiem, kuri ir nepaklausīgi mirstīgajā dzīvē. Tur gariem tiek mācīts evaņģēlijs un dota iespēja nožēlot grēkus un pieņemt glābšanas priekšrakstus, kas par viņiem tiek izpildīti tempļos (skat. 1. Pētera 4:6). Tie,

kas pieņem evaņģēliju, var mājot paradīzē līdz Augšāmcelšanās dienai.

Augšāmcelšanās ir mūsu gara ķermeņu apvienošana ar mūsu pilnīgotajiem fiziskajiem ķermeņiem no miesas un kauliem (skat. Lūkas 24:36–39). Pēc augšāmcelšanās gars un ķermenis nekad vairs netiks atdalīti, un mēs būsīm nemirstīgi. Pateicoties tam, ka Jēzus Kristus pārvarēja nāvi, ikviens, kas nācis šajā pasaulē, augšāmcelsies (skat. 1. korintiešiem 15:20–22). Taisnīgie tiks augšāmcelti pirms ļaunajiem un celsies augšā pirmajā augšāmcelšanās reizē.

Pēdējā tiesa notiks pēc augšāmcelšanās. Jēzus Kristus tiesās katru cilvēku, lai noteiktu mūžīgo godību, ko katrs saņems. Šis spriedums pamatosies uz katra cilvēka paklausību Dieva baušļiem (skat. Jāņa atkl. 20:12; Mosijas 4:30).

Pastāv trīs godības valstības (skat. 1. korintiešiem 15:40–42). Augstākā no tām ir celestiālā valstība. Tie, kuri ir drosmīgi liecībā par Jēzu un paklausīgi evaņģēlija principiem, dzīvos celestiālajā valstībā Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, klātbūtnē (skat. M&D 131:1–4).

Otrā no trijām godības valstībām ir terestriālā valstība. Šajā valstībā dzīvos pasaules cienījamie vīrieši un sievietes, kas nebija drosmīgi liecībā par Jēzu.

Telestiālā valstība ir zemākā no trim godības valstībām. Šo valstību iemantos tie, kas savas mirstīgās dzīves laikā drīzāk izvēlējās ļaunprātību un nevis taisnīgumu. Šie cilvēki saņems savu godību pēc tam, kad tiks atpestīti no garu cietuma.

Saisītā norāde: Jāņa 17:3

3. Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana

Izpirkt nozīmē izciest sodu par grēku, tādējādi noņemot grēka sekas nožēlas pilnajam grēciniekam un dodot viņam vai viņai iespēju tikt samierinātam(-ai) ar Dievu. Jēzus Kristus bija vienīgais, kurš spēja paveikt pilnīgu izpirkšanu par visu cilvēci. Viņa Izpirkšana ietvēra sevī Viņa ciešanas Ķetzemanes dārzā par cilvēces grēkiem, Viņa asiņu izliešanu, Viņa ciešanas un nāvi pie krusta un Viņa augšāmcelšanos no kapa (skat. Lūkas 24:36–39; M&D 19:16–19). Glābējs spēja paveikt Izpirkšanu, jo bija bez grēka Sevī, kā arī Viņam bija spēks pār nāvi. No Savas mirstīgās mātes Viņš iemantoja spēju nomirt. No Sava nemirstīgā Tēva Viņš iemantoja spēku — atkal atgūt Savu dzīvību.

Caur labvēlību, kas ir pieejama, pateicoties Glābēja izpirkšanas upurim, visi cilvēki tiks augšāmcelti un saņems nemirstību. Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana arī padara iespējamu to, ka varam iegūt mūžīgo dzīvi (skat. Moronija 7:41). Lai saņemtu šo dāvanu, mums ir jādzīvo pēc Jēzus Kristus evaņģēlija, kas ietver ticību Viņam, savu grēku nožēlošanu, kristīšanu, Svētā Gara dāvanas saņemšanu un pastāvēšanu uzticīgi līdz galam (skat. Jāņa 3:5).

Jēzus Kristus, paveicot Izpirkšanu, izcieta ne tikai par mūsu grēkiem, bet arī uzņēmās visu cilvēku sāpes, slimības un vājības (skat. Almas 7:11–13). Viņš saprot mūsu ciešanas, jo ir tās pieredzējis. Viņa labvēlība jeb spēcinošā ietekme stiprina mūs, lai spējam panest mums uzliktos slogus un paveikt to, ko nevarētu paveikt vienīgi ar saviem spēkiem (skat. Mateja 11:28–30; Filipiešiem 4:13; Etera 12:27).

Saistītās norādes: Jāņa 3:5; Ap. d. 3:19–21

Ticība Jēzum Kristus

Ticība ir „[cerība] uz to, kas nav redzams, bet kas ir paties” (Almas 32:21; skat. arī Etera 12:6). Tā ir Dieva dāvana.

Ticībai ir jābūt centrētai uz Jēzu Kristu, lai tā varētu vest cilvēku uz glābšanu. Ticēt Jēzum Kristus nozīmē pilnībā paļauties uz Viņu un uzticēties Viņa bezgalīgajai Izpirkšanai, spēkam un mīlestībai. Tas ietver ticību Viņa mācībām un ticību tam, ka, lai arī mēs nesaprotam visu, Viņš saprot (skat. Sal. pam. 3:5–6; M&D 6:36).

Ticība, kas ir vairāk par pasīvu pārliecību, izpaužas tajā, kā mēs dzīvojam (skat. Jēkaba v. 2:17–18). Ticība var pieaugt, kad mēs lūdzam Dievu, studējam Svētos Rakstus un paklausām Dieva baušļiem.

Pēdējo dienu svētie arī tic Dievam Tēvam, Svētajam Garam un priesterības spēkam, kā arī citiem svarīgiem atjaunotā evaņģēlija aspektiem. Ticība palīdz mums saņemt garīgu un fizisku dziedināšanu un spēku virzīties uz priekšu, stāties pretī grūtībām un pārvarēt kārdinājumus (skat. 2. Nefija 31:19–20). Tas Kungs, saskaņā ar mūsu ticību, paveiks mūsu dzīvē varenus brīnumus.

Caur ticību Jēzum Kristus cilvēks var saņemt grēku atlaišanu un galu galā spēt dzīvot Dieva klātbūtnē.

Saistītā norāde: Mateja 11:28–30

Grēku nožēlošana

Grēku nožēlošana ir prāta un sirds pārmaiņa, kas dod mums jaunu skatījumu uz Dievu, sevi un pasauli. Tā ietver novēršanos no grēka un pievēršanos Dievam, lūdzot Viņam piedošanu. To

motivē mīlestība pret Dievu un patiesa vēlme paklausīt Viņa baušļiem.

Mūsu grēki padara mūs netīrus — necienīgus atgriezties pie Debesu Tēva un dzīvot Viņa klātbūtnē. Caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu mūsu Tēvs debesīs ir nodrošinājis vienīgo veidu, kā mums var tikt piedoti mūsu grēki (skat. Jesajas 1:18).

Grēku nožēlošana ietver arī bēdas par izdarītajiem grēkiem, atzišanos Debesu Tēvam un citiem, ja tas ir nepieciešams, atsacīšanos no grēka, centienus atlīdzināt, cik vien tas ir iespējams, visu, kas ir sabojājis izdarīto grēku dēļ, un dzīvošanu paklausībā Dieva baušļiem (skat. M&D 58:42–43).

Saistītās norādes: Jesajas 53:3–5; Jāņa 14:6; 2. Nefija 25:23, 26; M&D 18:10–11; M&D 19:23; M&D 76:40–41

4. Evaņģēlija laikmets, Atkrišana un Atjaunošana

Evaņģēlija laikmets

Evaņģēlija laikmets ir laika periods, kurā Tas Kungs atklāj Savas mācības, priekšrakstus un priesterību. Tas ir laika posms, kurā Tam Kungam ir vismaz viens pilnvarots kalps uz Zemes, kuram ir svētā priesterība un kuram ir uzticēts dievišķs pienākums — sludināt evaņģēliju un pildīt tā priekšrakstus. Mūsdienās mēs dzīvojam pēdējā evaņģēlija laikmetā jeb laiku pilnības atklāšanā, kas sākās ar evaņģēlija atklāšanu Džozefam Smitam.

Iepriekšējie evaņģēlija laikmeti saistās ar Ādamu, Ēnohu, Nou, Ābrahāmu, Mozu un Jēzu Kristu. Vēl ir bijuši arī citi evaņģēlija laikmeti, tajā skaitā starp nefijiešiem un Jarediešiem. Glābšanas iecere un Jēzus Kristus evaņģēlijs tika atklāts un mācīts katrā evaņģēlija laikmetā.

Atkrišana

Kad cilvēki novēršas no evaņģēlija principiem un viņiem nav priesterības atslēgu, viņi ir atkritušā stāvoklī.

Vispārējās atkrišanas periodi ir notikuši viscaur pasaules vēsturē. Viens piemērs ir Lielā atkrišana, kas notika pēc tam, kad Glābējs bija nodibinājis Savu Baznīcu (skat. 2. tesalonīķiešiem 2:1–3). Pēc Glābēja apustuļu nāves evaņģēlija principi tika samaitāti, un neatļautas izmaiņas tika veiktas baznīcas organizācijā

un priesterības priekšrakstos. Tāpēc ka ļaundarība bija plaši izplatījusies, Tas Kungs paņēma prom no Zemes priesterības pilnvaras un atslēgas.

Lielās atkrišanas laikā cilvēki nesaņēma dievišķu vadību no dzīviem praviešiem. Tika nodibinātas daudzas baznīcas, taču tām nebija pilnvaru dāvēt Svētā Gara dāvanu un pildīt citus priesterības priekšrakstus. Svēto Rakstu fragmenti tika samaitāti vai nozaudēti, un cilvēkiem vairs nebija pareizas sapratnes par Dievu.

Šī atkrišana turpinājās, līdz Debesu Tēvs un Viņa mīļais Dēls parādījās Džozefam Smitam un iesāka evaņģēlija pilnības atjaunošanu.

Atjaunošana

Atjaunošana ir evaņģēlija patiesību un priekšrakstu atkārtota nodibināšana starp Dieva bērniem uz Zemes, ko paveica pats Dievs (skat. Ap. d. 3:19–21).

Gatavojoties Atjaunošanai, Tas Kungs aicināja cēlus vīrus laikmetā, kas tiek saukts par reformāciju. Viņi mēģināja atgriezt reliģiskās doktrīnas, paradumus un organizāciju tādā stāvoklī, kādā to bija nodibinājis Glābējs. Tomēr viņiem nebija ne priesterības, ne evaņģēlija pilnības.

Atjaunošana sākās 1820. gadā, kad Dievs Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, parādījās Džozefam Smitam, atbildot uz viņa lūgšanu (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:15–20). Daži no galvenajiem Atjaunošanas notikumiem bija: Mormona Grāmatas tulkošana, Ārona un Melhisedeka priesterības atjaunošana un baznīcas organizēšana 1830. gada 6. aprīlī.

Jānis Kristītājs atjaunoja Ārona priesterību Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam 1829. gada 15. maijā. Melhisedeka priesterība un valstības atslēgas arī tika atjaunotas 1829. gadā, kad apustuļi Pēteris, Jēkabs un Jānis piešķīra tās Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam.

Evaņģēlija pilnība tika atjaunota, un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir „[vienīgā] [patiesā] un [dzīvā] [baznīca] uz visas zemes virsmas” (M&D 1:30). Baznīca galu galā piepildīs visu zemi un pastāvēs mūžīgi.

Saisītās norādes: Jesajas 29:13–14; Ecēhiēla 37:15–17; Efeziešiem 4:11–14; Jēkaba v. 1:5–6

5. Pravieši un atklāsme

Pravietis ir cilvēks, kuru Dievs ir aicinājis runāt Viņa labā (skat. Amosa 3:7). Pravieši liecina par Jēzu

Kristu un māca Viņa evaņģēliju. Viņi dara zināmu Dieva gribu un patieso būtību. Viņi atmasko grēku un brīdina par tā sekām. Dažreiz viņi pravieto par nākotnes notikumiem (skat. M&D 1:37–38). Daudzas praviešu mācības ir atrodamas Svētajos Rakstos. Studējot praviešu vārdus, mēs varam uzzināt patiesību un saņemt vadību (skat. 2. Nefija 32:3).

Mēs atbalstām baznīcas prezidentu kā pravieti, gaišreģi un atklājēju, un vienīgo cilvēku uz Zemes, kurš saņem atklāsmes, lai vadītu visu baznīcu. Mēs arī atbalstām padomniekus Augstākajā prezidijā un Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļus kā praviešus, gaišreģus un atklājējus.

Atklāsme ir veids, kā Dievs sazinās ar Saviem bērniem. Kad Tas Kungs atklāj Savu gribu baznīcai, Viņš runā caur Savu pravieti. Svētie Raksti — Bībele, Mormona Grāmata, Mācība un Derības un Dārgā Pērle — satur pravietojumus, kas doti caur senlaiku un pēdējo dienu praviešiem. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidents ir mūsdienu Dieva pravietis uz Zemes.

Cilvēki var saņemt atklāsmi, kas tiem palīdzēs viņu konkrētajās vajadzībās, pienākumos un jautājumos un palīdzēs stiprināt viņu licības. Lielāko daļu atklāsmju baznīcas vadītāji un locekļi saņem caur iespaidiem un domām no Svētā Gara. Svētais Gars runā mūsu prātā un sirdī klusā, lēnā balsī (skat. M&D 8:2–3). Atklāsmes var nākt arī caur vīzijām, sapņiem un enģeļu apmeklējumiem.

Saisītās norādes: Psalmi 119:105; Efeziešiem 4:11–14; 2. Timotejam 3:15–17; Jēkaba v. 1:5–6; Moronija 10:4–5

6. Priesterība un priesterības atslēgas

Priesterība ir Dieva mūžīgais spēks un pilnvaras. Dievs radīja un pārvalda debesis un Zemi caur priesterību. Caur šo spēku Viņš pestī un paaugstina Savus bērnus, īstenojot „cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi” (Moz. 1:39).

Dievs dod priesterības pilnvaras cienīgiem baznīcas vīriešiem, lai viņi varētu darboties Viņa Vārdā Viņa bērnu glābšanai. Priesterības atslēgas ir prezidēšanas tiesības jeb Dieva dots spēks cilvēkam — pārvaldīt un vadīt Dieva valstību un Zemes (skat. Mateja 16:15–19). Caur šīm atslēgām priesterības nesēji var saņemt pilnvaras — sludināt evaņģēliju un pildīt glābšanas priekšrakstus. Visi, kas kalpo baznīcā, ir aicināti tā

cilvēka vadībā, kuram ir priesterības atslēgas. Tādējādi viņiem ir tiesības uz nepieciešamo spēku, lai kalpotu un izpildītu savu aicinājumu pienākumus.

Saistītā norāde: M&D 121:36, 41–42

Ārona priesterība

Ārona priesterība bieži tiek saukta par sagatavošanās priesterību. Ārona priesterībā ir šādi amati: diakons, skolotājs, priesteris un bīskaps. Baznīcā mūsdienās cienīgi vīrieši — baznīcas locekļi — var saņemt Ārona priesterību, sākot ar 12 gadu vecumu.

Ārona priesterībai ir „eņģeļu kalpošanas un grēku nožēlošanas evaņģēlija, un kristīšanas ... atslēgas” (M&D 13:1).

Melhisedeka priesterība

Melhisedeka priesterība ir augstākā jeb lielākā priesterība un vada garīgās lietas (skat. M&D 107:8). Šī lielākā priesterība tika dota Ādamam un ir bijusi uz Zemes, kad vien Tas Kungs ir atklājis Savu evaņģēliju.

Sākotnēji tā tika saukta „Svētā priesterība pēc Dieva Dēla kārtas” (M&D 107:3). Vēlāk tā kļuva pazīstama kā Melhisedeka priesterība, nosaukta dižena augstā priestera vārdā, kurš dzīvoja pravieša Ābrahāma laikā.

Melhisedeka priesterībā ir šādi amati: elders, augstais priesteris, patriarhs, Septiņdesmitais un apustulis. Melhisedeka priesterības prezidents ir baznīcas prezidents.

Saistītā norāde: Efeziešiem 4:11{en}14

7. Priekšraksti un derības

Priekšraksti

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā priekšraksts ir svēta, formāla darbība ar garīgu nozīmi. Katru priekšrakstu izdomāja Dievs, lai mācītu garīgas patiesības. Glābšanas priekšraksti tiek izpildīti ar priesterības pilnvarām un to cilvēku vadībā, kuriem ir priesterības atslēgas. Daži priekšraksti ir nepieciešami paaugstināšanai un tiek saukti par glābšanas priekšrakstiem.

Pirmais evaņģēlija glābšanas priekšraksts ir kristīšana ar iegremdēšanu ūdenī, ko izpilda kāds, kam ir pilnvaras. Kristības ir nepieciešamas, lai cilvēks varētu kļūt par baznīcas locekli un ieietu celestiālajā valstībā (skat. Jāņa 3:5).

Vārds *kristības* (angļu val. — baptism) cēlies no grieķu valodas vārda, kas nozīmē iemērkēt vai iegremdēt. Iegremdēšana simbolizē cilvēka grēcīgās dzīves nāvi un viņa vai viņas atdzimšanu garīgā dzīvē, kas veltīta kalpošanai Dievam un Viņa bērniem. Tā arī simbolizē nāvi un augšāmcelšanos.

Pēc tam, kad cilvēks ir kristīts, viens vai vairāki Melhisedeka priesterības nesēji uzliek savas rokas uz šī cilvēka galvas un konfirmē viņu par baznīcas locekli. Šī priekšraksta, kas tiek saukts par konfirmāciju, izpildes laikā cilvēkam tiek dota Svētā Gara dāvana.

Svētā Gara dāvana atšķiras no Svētā Gara ietekmes. Pirms kristībām cilvēks laiku pa laikam var sajūst Svētā Gara ietekmi, un caur šo ietekmi saņemt liecību par patiesību (skat. Moronija 10:4–5). Pēc Svētā Gara dāvanas saņemšanas cilvēkam ir tiesības uz Tā pastāvīgu sadraudzību, ja viņš vai viņa ievēro baušļus.

Citi glābšanas priekšraksti ietver ordināciju Melhisedeka priesterībā (vīriešiem), tempļa endaumentu un laulības aizzīmogošanu (skat. M&D 131:1–4). Visus priesterības glābšanas priekšrakstus pavada derību noslēgšana. Tempļi šos glābšanas priekšrakstus var arī izpildīt aizstājoši mirušo vietā. Aizstājošie priekšraksti stājas spēkā vienīgi tad, kad mirušās personas pieņem tos garu pasaulē un godā ar tiem saistītās derības.

Citi priekšraksti, piemēram, kalpošana slimajiem un vārda došana bērniem un viņu svētīšana, arī ir svarīgi mūsu garīgajai attīstībai.

Saistītā norāde: Ap. d. 2:36–38

Derības

Derība ir svēta vienošanās starp Dievu un cilvēku. Dievs dod derības nosacījumus, un mēs piekrītam darīt to, ko Viņš lūdz; Dievs tad apsola mums noteiktas svētības par mūsu paklausību (skat. M&D 82:10).

Visus priesterības glābšanas priekšrakstus pavada derību noslēgšana. Mēs noslēdzam derību ar To Kungu kristoties un atjaunojam šīs derības, pieņemot Svēto Vakarēdienu. Brāļi, ka saņem Melhisedeka priesterību, noslēdz priesterības zvērestu un derību. Turpmākas derības tiek slēgtas tempļi.

Saistītās norādes: 2. Mozus 19:5–6; Psalmi 24:3–4; 2. Nefija 31:19–20; M&D 25:13

8. Laulība un ģimene

Laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta, un ģimenei ir centrālā nozīme Viņa glābšanas iecerē un mūsu laimei. Laime ģimenes dzīvē visticamāk tiks

sasniegta, ja balsīsies uz Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācībām.

Svētajam radīšanas spēkam ir jātiek izmantotam vienīgi starp vīrieti un sievieti, kuri ir likumīgi salaulāti kā vīrs un sieva. Vecākiem ir jāvairojas un jāpiepilda Zeme, jāaudzina savi bērni mīlestībā un taisnīgumā un jānodrošina savu bērnu fiziskās un garīgās vajadzības.

Vīram un sievietei ir svinīgs pienākums — mīlēt vienu otru un rūpēties vienu par otru. Tēviem ir jāprezidē savās ģimenēs mīlestībā un taisnīgumā un jānodrošina dzīves nepieciešamības. Mātes primārā atbildība ir bērnu audzināšana. Šajos svētajos pienākumos tēviem un mātēm ir pienākums palīdzēt viens otram kā vienlīdzīgiem partneriem.

Dievišķā laimes iecere ļauj ģimenes attiecībām turpināties aizkapa dzīvē. Zeme tika radīta, un evaņģēlijs tika atklāts, lai ģimenes varētu tikt nodibinātas, aizzīmogotas un paaugstinātas mūžīgi. (Adaptēts no „Ģimene — Vēstījums pasaulei”, skat. *Ensign*, 2010. g. nov., 129. lpp.)

Saistītās norādes: 1. Mozus 2:24; Psalmi 127:3; Maleahija 3:23–24; M&D 131:1–4

9. Baušļi

Baušļi ir likumi un prasības, ko Dievs dod cilvēcei. Mēs parādām savu mīlestību pret Viņu, turot Viņa

baušļus (skat. Jāņa 14:15). Baušļu ievērošana nesīs Tā Kunga svētības (skat. M&D 82:10).

Divi paši galvenie baušļi — „tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. . . . Un . . . tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu” (Mateja 22:36–39).

Desmit baušļi ir ļoti svarīga evaņģēlija daļa un ir mūžīgi principi, kas ir nepieciešami mūsu paaugstināšanai (skat. 2. Mozus 20:3–17). Tas Kungs atklāja tos Mozum senos laikos, un Viņš ir atkārtoti paziņojis tos pēdējo dienu atklāsmēs.

Citi baušļi iekļauj ikdienas lūgšanu (skat. 2. Nefija 32:8–9), evaņģēlija mācīšanu citiem (skat. Mateja 28:19–20), Šķīstības likuma ievērošanu (skat. M&D 46:33), pilnas desmitās tiesas maksāšanu (skat. Maleahija 3:8–10), gavēšanu (skat. Jesajas 58:6–7), piedošanu citiem (skat. M&D 64:9–11), pateicības gara izkopšanu (skat. M&D 78:19) un Gudrības vārda ievērošanu (skat. M&D 89:18–21).

Saistītās norādes: 1. Mozus 39:9; Jesajas 58:13–14; 1. Nefija 3:7; Mosijas 4:30; Almas 37:35; Almas 39:9; M&D 18:15–16; M&D 88:124

Vairāk informācijas par šīm tēmām meklējiet LDS.org, Teachings, Gospel Topics; vai skat. *Uzticīgi ticībai: evaņģēlija norādes* (2005).